

Univerzitet umetnosti u Beogradu,
Fakultet likovnih umetnosti, Beograd

UDK 930.1:316.75(497.115)"17"
7:316.75(497.115)"17"
271.222(497.11)-772:316.75(497.113)"17"

PROŠLOST KOJU SU IZGUBILI MANIPULACIJA PROŠLOŠĆU I U POLITIČKOM PROGRAMU KARLOVAČKE MITROPOLIJE

Sažetak: *Pitanje srpske prošlosti u slučaju Karlovačke mitropolije neodvojivo je od kolektivnog samopotvrđivanja ovog naroda u okviru Habzburške monarhije u 18. veku. Nastanak i oblikovanje srpskih pogleda na prošlost i kulturu deo su mehanizama masovne komunikacije baroknog doba i procesa stvaranja kolektivne samosvesti u evropskim državama tog vremena. Međutim, Mitropoloija se izdvaja svojim položajem države u senci na geografskoj i konfesionalnoj granici Austrijskog carstva. Prema tome, kada se posmatra koncept srpskog nasleđa u 18. veku, treba biti spreman na jedan drugačiji pojam nasleđa, istorije i prošlosti. Srpsko poimanje nasleđa i vlastite prošlosti u velikoj meri je oblikovano shvatanjem istorije u baroknoj kulturi posle koncila u Trentu. Kako Džon Toš pravilno primećuje, klizava odrednica istorijske svesti u to vreme bila je još dvosmislenija, budući da barokni pogled na istoriju nikad nije neutralan i objektivn, nego pristrasan.¹*

Ključne reči: *istorija, sećanje, manipulacija vremenom i prošlošću, Karlovačka mitropolija, Arsenije IV Jovanović, Stematografija*

Barokni čovek prvi je do kraja istražio moć i uticaj prošlosti na sadašnje događaje i prvi je ispitao tu među između prošlosti i istorije, između individualnog ili kolektivnog doživljaja i onoga što ostaje pokolenjima. Otuda je barokni čovek shvatio značaj preuređenja prošlosti, građenja nove istorije i njenog uključivanja u širi pojam vrednovanja i ozakonjenja.

¹ Toš Dž., *U traganju za istorijom*, Beograd 2008, str. 21–50.

A, takođe i stavljanja umetnosti u službu glorifikacije vere, crkve i apsolutizma.

Šta je prošlost? Na koji način se razlikuje od istorije? Šta je pamćenje u odnosu na prošlost? Čak i danas je to pitanje razmirica među istoričarima i istoriografima, mnogo složenije nego što je ikada bilo u barokno doba. Moglo bi se reći da je svest o prošlosti svima zajednička; da koristi iste mehanizme i teme kao istorija i pamćenje.² Međutim, prošlost se nalazi tek na početku procesa stvaranja istorije jer preko istorije ocenjujemo njenu vrednost i zaogrćemo je plaštom prepoznavanja koji je neophodan da bi bila prihvaćena – u suštini, mi institucionalizujemo pamćenje.

Pamćenje je dato, a istoriju stvaramo, ali to ne znači da istorija ne zavisi od pamćenja u velikoj meri. Naročito u periodima za koje postoji malo ili nedovoljno pisanog materijala i dokaza, ili u prikazivanju tekućih događaja kada je od ključnog značaja svedočenje očevidaca. Zbog zavisnosti pamćenja od procesa sećanja ono je kolebljivo i nepouzđano, bez obzira da li je lično ili kolektivno, i stoga su istorija i pamćenje tako podatni za promene i manipulacije.

Kao što je Dejvid Lovental (David Lowenthal) dobro zapazio u svom delu *Prošlost je strana zemlja*, pojam prošlosti je i manje i više od istorije.³ Po svojoj prirodi i zbog činjenice da je uvek stvaraju iz jednog ugla gledanja, istorija može da obradi samo jedan deo, nikako sveukupnu prošlost. Osim toga, nikad ne može da oživi prošlost jer je prošlost bila, prošla i ne može se povratiti. Stoga nikad ne možemo saznati stvarne okvire istorijske istine: istinu je moguće menjati, istoriju iznova pisati i vreme izmeštati. Prepoznavanje moći takve svesti, iako još nije *istorijska svest*, neophodno je za istoriju barokne crkve i barokne kulture u celosti.

Svi ti složeni međuodnosi koji se danas nalaze u osnovi istorijskog znanja prvi put su ozbiljno dovedeni u pitanje u osvit baroknog doba, krajem 16. veka. Ipak se u daljem razmatranju nećemo baviti pojedinačnim nego institucionalnim i državnim istorijama i pamćenjem. Kolektivna prošlost, pa prema tome i istorija, prve su podvrgnute pomeranju i manipulaciji. Ta ključna promena u shvatanju prošlosti i istorije dogodila se u burnom razdoblju katoličke crkve, u vreme reformacije. Verski i ideološki sukobi koji su potresali crkvene krugove sredinom 16. veka imali su izuzetno bitan uticaj na ispisivanje i shvatanje istorije

2 Lowenthal D., *The Past is a Foreign Country*, London 1985, str. 21–28.

3 Ibid. str. 214–218.

crkve.⁴ Ono što je počelo kao želja da se napiše neoboriva crkvena istorija posebno u delu Ćezara Baronia (slika 1), završilo se kao borba različitih istorija koja je obeležila kulturu tokom većeg dela 17. veka i ostavila dubok uticaj na likovne umetnosti i književnost toga perioda.

Tek kasnije je u mikrokosmos nacionalnih i etničkih istorija u okviru barokne vasseljene stupila zamisao da se prošlost može menjati radi viših ideoloških i političkih potreba. To se dogodilo i u Karlovačkoj mitropoliji.

Slika 1 Anonimni autor, Portret Ćezara Baronija, Warburg Institut, London

Srpsko Zlatno doba ili „prošlost koju su izgubili“

U jezgru historicističkog pogleda stajala je idealizacija prošlosti i preobražaj crkvenog, nacionalnog i etničkog nasleđa u idealni svet Arkadije.⁵ Takva sklonost novovekovnog društva očigledna je pre svega u onim društvima koja su se neprestano trudila da dokažu sopstvenu legitimnost. Kada govori o idealnoj prošlosti koja je preoblikovana u uzorno nasleđe, Dejvid Lovental zaključuje da je ta osobina još izraženija u društvima kojima je od vitalnog značaja da se čvrsto drže prošlosti i izgrađivanja tradicije. Što je jedno društvo udaljenije od uzora svog idealnog postojanja, tim je veća potreba da se izgradi slika o tom društvu kao oličenju utopije. Oblikovanje njihove tradicije u tom slučaju poklapa se s oblikovanjem njihovog identiteta. Prema

4 Videti: Baronio C., *Baronio storico e la Contrariforma*, Sora 1982, str. 421–729.

5 Videti: Smith D. A., *The Ethnic Origin of Nations*, London 1987, str. 174–200. Takode i novu knjigu istog autora Smith D. A., *The Cultural Foundations of the Nations – Hierarchy, Covenant and Republic*, London 2008, str. 12–28.

tome, moglo bi se reći da je u određivanju shvatanja prošlosti i istorijskog identiteta pravoslavnih Srba u Karlovačkoj mitropoliji ključni pojam bilo Zlatno doba, ali ne klasično Terencijevo Zlatno doba, ta univerzalna prošlost koju su posle Petrarke svi slavili i oponašali u evropskoj kulturi, nego mnogo određeni-ji lokalni oblik tog uzora. Želja za sopstvenom utopijom nije obeležila samo politički program Srba u Austrijskom carstvu, nego i njihovo viđenje prošlosti i njihovo alegorijsko pozorište. Njihova utopija bila je njihova srednjovekovna prošlost, mitologizovana i prerađena u jednu arkadijsku viziju kolektivnog pamćenja. Takav pristup nije bio jedinstven i usamljen. Kao i kod različitih etnija u tadašnjoj Evropi: postojanje kolektivnog pamćenja i zajedničkih istorijski bitnih događanja obezbeđivalo je ideološko jedinstvo naroda i jačalo njihov kolektivni identitet. Kao što ćemo videti, da bi ideološki osnažio postojeći politički položaj, srpski kler je oživljavao i, često, prekrajao sopstvenu prošlost. Idealno je razdoblje te prošlosti bio srednji vek, kada je srpska država bila na vrhuncu.

Poput Baronija i njegovih savremenika, koji su se tako pomno bavili istoričnošću, Srbi su toj prerađenoj slici prošlosti dodelili ulogu glavnog argumenta u svojim političkim programima. Međutim, ta slika idealne prošlosti imala je jednu manje očevidnu osobinu po kojoj je bila savršeno otelotvorenje utopije: bila je označitelj ne samo zajedničke srpske prošlost, nego prošlosti koja je izgubljena i nikad neće moći da se obnovi. Srednjovekovna Srbija bila je istorijski i geografski deo srpske teritorije iz koje je jedan deo naroda, pod patrijarhom Arsenijem III, krenuo 1690. godine u Veliku seobu u Austrijsko carstvo. U novoj sredini našli su mir i versku slobodu koju su očekivali, ali samo do određenih granica. Večna žudnja za izgubljenom i napuštenom domovinom postaće neodvojivi deo posebne srpske slike Zlatnog doba kao stalni motiv u umetnosti i politici Karlovačke mitropolije sve do kraja 18. veka.

To menjanje srpske (srednjovekovne) prošlosti i njeno dvojako tumačenje nalazi se u različitim oblicima umetničke i političke prakse. Za ovu priliku izabrala sam tri najupečatljivija primera: dva politička manifesta i jedan alegorijski politički komad koji je pripremljen u slavu mitropolita Vikentija Jovanovića.

Brisanje vremena

Kada se 1734. godine mitropolit Vikentije Jovanović (slika 2) vratio u Karlovce iz Beča, sačekan je kako dolikuje njegovoj uspešno obavljenoj diplomatskoj misiji. Za tu priliku, profesor i dekan Latinske akademije u Karlovcima, Manuil Kozadžinski, napisao je alegorijski politički komad. Svoju *Tragikomediju/Tradeokomediju* osmislio je kao prikaz neprekinutog

istorijskog trajanja od srpskog Zlatnog doba do države u okviru Habzburškog carstva. U svom delu, Kozančinski je pošto-

Slika 2 Anonimni autor, Portret Vikentija Jovanovića, Vladičanski dvor u Sremskim Karlovcima

vao dve tradicije: barokni način istorijskog mišljenja i vizuelno predstavljanje istoričnosti, koje je negovalo jezuitsko alegorijsko pozorište. Obe je naučio u svojoj matičnoj Duhovnoj akademiji u Kijevu ,gde je Stefan Prokopović pisao svoje čuvene istorijske pozorišne komade.

Kozačinski je svoje dramsko delo podelio na dve istorijske celine: arkadijski srpski srednji vek i sadašnje vreme njegovog pokrovitelja Vikentija Jovanovića. Tokom odvijanja dramske radnje, autor preplicé istorijske događaje i na taj način stvara virtuelni, bešavni, vremenski kontinuum između srpske prošlosti i sadašnjosti. Nesretno doba otomanske vladavine sasvim je isključeno zarad ulepšanog prizora neprekinute srpske slave i uzdizanja tekuće vladavine mitropolita Jovanovića. U takvom prikazu istorije pravoslavna Mitropolija u okviru Carstva i njeni mitropoliti bili su zakoniti i prirodni naslednici srpskog srednjovekovnog carstva i imali su samo jedan zadatak – da ožive slavu izgubljene idealne prošlosti. U uvodnim stihovima komada sadržano je to promišljeno uzajamo poređenje prošlosti i sadašnjosti i virtuelna povezanost nespojivih rodoslova Nemanjića i Arsenija III:

Ja Stefan Dušan prvi vladar krunisan carskim
lovrom,

Sećam se kralja Milutina i njegovog slavnog brata
Dragutina,

Dvojice sinova Stefana Hrapavog,

Koji vodi poreklo od Vladislava ...

(...)

Ne plači draga Srbijo!

Javljam ti da će ti Gospod poslati vođu.

Proričem da će te Arsenije III osloboditi od Turaka

I dovesti pod okrilje Leopolda I.⁶

Dar prošlosti

Kozačinski je za osnovu svog komada uzeo Zlatno doba Srbije da bi na taj način obojio/osnažio savremena događanja u Mitropoliji; u drugim slučajevima, isto razdoblje imalo je ulogu političkog argumenta. Graviru *Sv. Sava sa svetiteljima doma Nemanjina* od Hristofora Žefarovića naručio je 1741. godine mitropolit Arsenije IV da bi je poklonio tek krunisanoj Mariji Tereziji.⁷

Umetničko delo nije trebalo da predstavi samo mitropolita, nego da posluži kao utopijski *credo* njegove vladavine. Na graviri koja je pomno poštovala uputstva naručioca, slavna izgubljena prošlost likovno je predstavljena galerijom srpskih srednjovekovnih svetih kraljeva i rečima opisana u stihovima pesme čiji je autor sâm mitropolit i koji su ugravirani ispod slike.⁸ Skupinu svetih kraljeva predvodi najslavniji od svih, Sv. Sava, prvi srpski crkveni poglavar (1219). On je bez sumnje idealni uzor Arseniju IV, ali i opomena austrijskoj carici na slavnu srpsku prošlost. Sveci su okupljeni ispred oltara na kojem su u istoj ravni izložene liturgijski sasudi i kruna starog srpskog carstva. Ispod slike, u samom središtu lista, i ispod oltara nalaze se znamenja moći i grb dinastije Nemanjića. Sve to ne samo da najavljuje politički ton pesme nego na vešt način ukazuje na dvojnost svetog i svetovnog, koja je bitna odlika političkog tela pravoslavne Mitropolije u Austrijskoj monarhiji.

S tim u skladu, likovni deo Žefarovićeve gravire prikazuje svetost srpske prošlosti a stihovi govore o političkoj moći Srba. Arsenije IV poredi srednjovekovne Srbe s *belim orlom pod čijim krilima leži gotovo ceo Balkan, orlom koji ih je sve othranio*. A pod habzburškom zaštitom, orao je *povratio svoju snagu i povratice slavu srednjovekovnog carstva...* Srednjovekovna slava ne pripada samo prošlosti, ona je neodvojivi deo tadašnje

6 Kozačinski u Erčić V., *Kozačinski i njegova Traedokomedia*, Beograd 1980, str. 515.

7 Videti, M. Umbach, *Classicism, Enlightenment and the „Other“*, *Thoughts on Decoding Eighteenth-Century Visual Culture*, Art History, vol. 25, no. 3 (2002), str. 319-340.

8 Videti: Davidov D., *Srpska grafika*, 1973.

pravoslavne *države* i mitropolit se nada da će austrijska carica dati podršku njegovoj mitropoliji!⁹ To je ključni deo veličanstvenog političkog programa koji je Arsenije IV pripremio¹⁰ u nadi da će ceo Balkan potpasti pod njegovu, ovoga puta duhovnu, jurisdikciju, te da će na taj način obnoviti slavu srednjovekovne države, svoje Arkadije. Sve je to, kao što se moglo i očekivati, ostalo je samo politička fikcija.

Slika 3 Hristofor Žefarović-Tomas Mesmer, Portret Arsenija IV Jovanovića, Stematografija, Galerija Matice Srpske, Novi Sad

Stapanje prošlosti i sadašnjosti

Iste godine kada je Arsenije IV (slika 3) predstavio srpsku istorijsku snagu novoj carici, objavio je i mnogo obimnije i složenije delo, mnogo smeliju vizualizaciju svojih političkih težnji – *Stematografiju*, grbovnik i politički manifesto. Namena *Stematografije* bila je da srpski narod uzdigne preko njegove prošlosti i na taj način obezbedi mu značajno mesto i dužno uvažavanje Habzburškoj carevini, a moguće i celom baroknom svetu. S obzirom da je politički položaj pravoslavnih Srba bio veoma osetljiv, tu knjigu trebalo je veoma pažljivo osmisliti. Bila je istovremeno i politički manifest i propagandno štivo za novu caricu, te je bilo neophodno da se pažljivo odabere i mudro plasira njen politički jezik.

9 O političkom programu Arsenija IV Jovanovića, videti: Gavrilović S., *Srpski nacionalni program patrijarha Arsenija IV Jovanovića Šakabente iz 1736/37. godine*, str. 39-48; M. Timotijević, *Bogorodica Bezdinska i versko politički program Arsenija IV Jovanovića*, Balcanica XXXII-XXXIII, SANU, Balkanološki institut, Beograde (2001-2002), str. 311-346.

10 Više o ideji *Serbia Santa* i političkom programu Arsenija IV, videti: Timotijević T., *Serbia Santa i Serbia Sacra u baroknom versko-političkom programu Karlovačke mitropolije*, str. 400-403.

Ova štampana knjiga bila je delo trojice umetnika: štampara Tomasa Mesmera, gravera Hristofora Žefarovića i pesnika Pavla Nenadovića, mlađeg.¹¹ Četvrta ličnost bila je jednako važna, ličnost Arsenija IV, idejnog tvorca celokupnog poduhvata.

Kompozicija dela otkriva ideološki obrazac koji se nalazi u prethodno pomenutim delima, oslanja se na historicističko mišljenje i ima za svoj osnovni cilj jačanje moći Mitropolije uz pomoć davne srpske prošlosti. *Stematografija* je podeljena u dva dela u kojima se prošlost i sadašnjost stalno prepliću – niz likova srpskih vladara i niz grbova¹² kao i dva panegirika, jedan posvećen mitropolitu a drugi umetniku Hristoforu Žefaroviću. *Stematografija*, kao što sam naslov govori, u suštini je heraldički priručnik pravljen po uzoru na stariji album grbova, delo Pavla Ritter Vitezovića, objavljen nekoliko decenija ranije kao ilustracija grbova *Ilirikuma*.¹³ Heraldički deo *Stematografije* preuzet je, uz manje izmene, iz Vitezovićeovog albuma a likovi srpskih vladara i portreti crtani su i rezani za tu knjigu kao ilustracije političkih stavova karlovačkog mitropolita i tu se najbolje očituje pomeranje i izmeštanje u vremenu.

Stematografija počinje likovima srpskih srednjovekovnih vladara od 11. do 15 veka (sl. 4 i 5). Oni su predstavljeni u srednjovekovnoj odeći, ali kompozicija svake slike prati stil baroknog državnog portreta. Svi su postavljeni u dekor vladarske palate, nagovešten bogatim draperijama i mramornim stubovima. Srpski kraljevi i carevi nalaze se na proscenijumu koji omeđavaju elementi dekora, ukrašeni su svim insignijama njihove zemaljske vlasti i atributima njihove potonje svetosti (mučeničkim palminim granama i oreolima), što je zajedničko i istočnim i zapadnim dinastijama. Posvećivanje vladara posle smrti nije samo uzdizalo pojedinca nego je stvaralo kult svete dinastije kojim se državi obezbeđivalo posebno mesto u srednjovekovnoj političkoj areni.

U odnosu likova i pozadine postoji dosta jasna neusaglašenost – plošne figure na trodimenzionalnoj iluzionističkoj pozadini – što je posledica prelaska sa postvizantijskog na barokni stil

11 O H. Žefaroviću, videti: Davidov D., *Srpska grafika XVIII veka*, 105-158; Kolendić P., *Džefarović i njegovi bakrorezi*, *GIDNS*, IV, 1, (1931), str. 35-45; Mladenović A., *Neke filozofske napomene uz tekstove na bakrorezima Hristofora Džefarovića*, u: Davidov D., (prir.), *Srpska grafika XVIII veka*, Beograd 1986, str.181-186.

12 Videti i: Timotijević M., *Serbia Sacra i Serbia Sancta u baroknom, versko-političkom programu karlovačke mitropolije*, str. 400-403.

13 Više informacija o Vitezovićeovom delu kod: Blažević Z., *Performing national identity – the case of Pavao Ritter Vitezović (1652–1713)*, *National identity*, vol. 5/3, 2003, str. 251–267.

u srpskom slikarstvu 18. veka i primetna je na velikom broju umetničkih dela iz tog razdoblja. Postoji još jedno moguće objašnjenje: starinski način predstavljanja ukazuje na ikoničnost likova iz prošlosti. Predstavljani u hronološkom nizu, oni su znameniti slavne prošlosti srpskog naroda koju će obnoviti čovek čija slika zatvara taj niz, mitropolit Arsenije IV Jovanović.

Slika 4 Hristofor Žefarović-Tomas Mesmer, Portreti srpskih srednjovekovnih svetih vladara, Stematografija, Galerija Matice Srpske, Novi Sad

Slika 5 Hristofor Žefarović-Tomas Mesmer, Portreti srpskih srednjovekovnih svetih vladara, Stematografija, Galerija Matice Srpske, Novi Sad

Mitropolitov portret naslikan je po istom uzoru kao i portreti srednjovekovnih vladara, uključujući i dvosmisleni odnos figure i prostora u kojem se nalazi. Prošlost je tu i nadahnuće i temelj tadašnje vlasti. Ponavljanje uzora stvara privid neprekinutog sleda od 15. do 18. veka. Prenebregnuta ja činjenica da postoji istorijski jaz od tri veka, nastao otomanskom okupacijom

srpskih zemalja, kao i veliko geografsko pomerenje izvorne srpske teritorije i oblasti pod jurisdikcijom Karlovačke mitropolije i mitropolit u takvom kontekstu postaje neposredni i punopravni naslednik čuvenih srednjovekovnih predaka. U crkveno-političkoj ideologiji, Arsenije IV Jovanović nudi virtuelni rodoslov iz kojeg su izbrisane sve vremenske, prostorne i porodične prepreke. Takav koncept je želeo da predstavi carici – da srpski narod ima slavnu prošlost koju nova Mitropolija nasleđuje i uvećava.

U svim navedenim primerima, slika istorije i prošlosti oživljena je i modernizovana da bi ostavila dublji utisak na savremenog gledaoca koji bi trebalo da poveruje u virtuelni spoj prošlog i sadašnjeg vremena. Prošlost i sadašnjost trebalo je stopiti u slavu srpske države, bez obzira što je ona u to vreme bila samo jedna etnija u senci moćnog Habzburškog carstva.

LITERATURA:

- Toš Dž., *U traganju za istorijom*, Beograd 2008.
- Lowenthal D., *The Past is a Foreign Country*, London 1985.
- Baronio C., *Baronio storico e la Contrariforma*, Sora 1982.
- Smith D. A., *The Ethnic Origin of Nations*, London 1987.
- Smith D. A., *The Cultural Foundations of the Nations – Hierarchy, Covenant and Republic*, London 2008.
- Kozačinski u Erčić V., *Kozačinski i njegova Traedokomedia*, Beograd, 1980.
- Umbach M., *Classicism, Enlightenment and the „Other“, Thoughts on Decoding Eighteenth-Century Visual Culture*, Art History, vol. 25, no. 3 (2002)
- Davidov D., *Srpska grafika*, 1973.
- Gavrilović S., Srpski nacionalni program patrijarha Arsenija IV Jovanovića Šakabente iz 1736/37. godine, *Balcanica XXXII–XXXIII*, SANU, Balkanološki institut, Beograd (2001–2002)
- Timotijević M., *Bogorodica Bezdinska i versko politički program Arsenija IV Jovanovića*, *Balcanica XXXII–XXXIII*, SANU, Balkanološki institut, Beograd (2001–2002)
- Davidov D., *Srpska grafika XVIII veka*, Beograd 1986.
- Blažević Z., Performing national identity – the case of Pavao Ritter Vitezović (1652–1713), *National identity*, vol. 5/3, 2003.

Jelena Todorović
Beograd University of Art, Faculty of Fine Arts

THE PASTS THEY HAD LOST - SERBIAN SENSE OF HISTORY AND THE SHIFTING OF TIME IN THE KARLOVCI ARCHBISHOPRIC

Abstract

The issue of Serbian heritage in the case of the Archbishopric of Karlovci is inseparable from that of the collective self-identity of this 18th century *ethnia* in the Habsburg Empire. The creation and construction of the Serbian view of its past and culture was not unique, but belonged to the greater mechanisms of collective self-awareness current in the European states at the time. The Baroque man was the first individual who fully explored the power and influence of the past on the present events; also the first to search for the borderline which separates the past from history, the individual or collective experience from the record for posterity. Henceforth, the Baroque man realized the full potential of the rewriting and editing of the past, of the fabrication of history and its integration in the greater narrative of validity and legitimation. And employed for the glory of faith, the Church, and the absolutism. But what is the past? And how does it differ from history? What is memory in relation to the past? Even today this presents a highly contested field among historians and historiographers, far more complex than it was seen in the Baroque age. It could be said, that awareness of the past is common to all individuals, and that it shares both the mechanisms and its subject matter with the concepts of history and memory. But the past is only at the beginning of the creation of history, since through history we validate and clothe it in the mantle of recognition, necessary for its acceptance – we institutionalize memory.

Key words: *past, history, memory, shifting of time and manipulation of the past, The Archbishopric of Karlovci, Arsenije IV Jovanović, Stematographia*